

Ο ΑΝΔΡΙΑΣ ΤΟΥ ΘΙΕΡΣΟΥ

Πρό τινων χρόνων, τῇ 3 Αὐγούστου 1879, ἡ Γαλλία παρέστη ὁλόκληρος εἰς τὰ ἀποκαλυπτήρια τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου ἀνδριάντος τοῦ πρὸς τιμὴν ἐνὸς τῶν μεγάλων πολιτῶν τῆς στηθέντος ἐν τῇ πλατείᾳ τοῦ Σιδηροδρόμου τῆς πόλεως Ναντοῦ, καὶ συνισταμένου ἐξ ὀρειχάλκου φλωρεντινοῦ ὕψους 3 μέτρων καὶ 60 %. Ὁ πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας παρίσταται ὁρθος, μετὰ σταυροειδοῦς ἐνδύματος τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἐλαφρῶς ἐκτινόμενης καὶ τῶν τελευταίων δακτύλων συνεπτυγμένων, ὡς συνήθως συνήθιζε νὰ εἶνε. Ἡ ὁμοιότης εἶνε μεγίστη, ἂν καὶ ἐλλείπουσι τὰ δίοπτρα, ἅτινα μεταβάλλουσι τὴν ἔκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας. Ἡ ἀριστερὰ χεὶρ κρατεῖ κύλινδρον ἡμίκλειστον ἐφ' οὗ εἶνε ἐγκεχαραγμένοι αἱ λέξεις «Συνθήκη τῆς εἰρήνης τοῦ 1871».

Τὸ κρηπίδωμα εἶνε ἐκ λίθου ἐκ τοῦ ὅρους Ἰούρα, καὶ ἔχει πέντε μέτρα ὕψος. Ἐπὶ τῶν τεσσάρων πλευρῶν τῆς κορωνίδος ὑπάρχουσι σήματα ἐνοπλά τεσσάρων νομῶν τῆς Γαλλίας, οἵτινες πρῶτοι ἐνεγράφησαν διὰ τὴν ἔγερσιν τοῦ ἀνδριάντος. Κοσμήματα ἐκ φύλλων δρυὸς καὶ δάφνης κρέμονται ἐκ τῶν σημάτων. Ἐπὶ τῆς κυρίας προσόψεως τοῦ ἀνδριάντος ὑπάρχει ἀλληγορικὴ ἐξ ὀρειχάλκου εἰκὼν, εἰκονίζουσα τὴν Ἱστορίαν γράφουσα τὴν ἡμερομηνίαν τῆς ἐλευθερώσεως τοῦ ἐδάφους 1 Αὐγούστου 1873. Κάτωθεν δὲ αἱ ἐξῆς λέξεις χρυσοῖς γράμμασιν. Α. Θιέρσῳ τῷ ἐλευθερωτῇ τοῦ ἐδάφους. Τὸ δὲ ἄγαλμα εἶνε ἔργον τοῦ διακρίμενου γλύπτου Γιλβέρτου.

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΛΑΠΩΝΕΣ

Οἱ Λάπωνες κατοικοῦσι τὸ βορειότερον τῆς Εὐρώπης ἔκτασιν 110 λευγῶν μῆκους καὶ 130 πλάτους. Ἔχουσιν ἀνάστημα ἐλάχιστον ἀπέναντι τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων, ὀφθαλμοὺς μικροὺς καὶ μέλανας, κόμην μακράν, καὶ τὴν χροῖαν χαλκόχρουν. Ἐνδύονται πάντοτε διὰ σισυρῶν ἄρκτων, ἢ καὶ δερμάτων προβάτων ἢ ἄλλων ζώων, διὰ πύλου τῆς αὐτῆς κατασκευῆς, ἐν ᾧ ἔχουσι τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας τετυλιγμένους, διὰ χειρῶν, περιεχουσῶν ἄχυρα ἢ ξηρὰ χόρτα. Αἱ γυναῖκες φέρουσι σχεδὸν τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν τῶν ἀνδρῶν μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι οἱ μὲν ἄνδρες ἀναρτῶσιν ἐνώπιον αὐτῶν σάκκον καπνοῦ, οἱ δὲ γυναῖκες τὰ τῆς ἰδίας χρήσεως ψαλλίδια ἢ ἐργαλεῖα ραπτικῆς, ἢ καὶ ἐνίοτε τὸ βρέφος τῶν μετὰ τῆς κοίτης του.

Αἱ καλύβαι τῶν, κεκαλυμμέναι ἐν τῷ ἐσωτερικῷ ὑπὸ δερματῶν ἔχουσι δύο ταπεινοτάτας εἰσόδους, μίαν δι' ἑκαστον φύλον, ὅπερ εἶνε εἰς τὸ ἄκρον αὐστηρὸν ἐπὶ τῶν δικαιωμάτων του τούτων.

Ἡ γυνὴ μάλιστα οὐδέποτε δύναται νὰ διέλθῃ διὰ τῆς εἰσόδου τῶν ἀνδρῶν, διότι ἂν τις τούτων ἐξέρχεται εἰς ἐκδρομὴν καὶ συναντήσῃ γυναῖκα ἐν τῇ ἐξόδῳ του, θεωρεῖ τοῦτο ὡς κάκιστον ὁλώνον.

Ὁ κ. Forbes, ὅστις ἐσπούδασεν ἰδιαιτέρως τὰ ἔθιμα τῆς παραδόξου ταύτης φυλῆς, διηγείται οὕτω τὰ τῆς ἀφίξεώς του. «Ἀφ' οὗ διήλθομεν ρυάκιον διείδομεν χωρὶς Λαπῶνων ἐν ὑψηλῇ καὶ χλοερᾷ πεδιάδι. Καθ' ὅσον ἐπλησιάζομεν ἐξεπλάγηνμεν διὰ τὴν πληθύν τῶν ἀναριθμήτων στύλων, οὓς ἐδύλομεν ἐμπεπηγμένους καθ' ὁδόν· οἱ στύλοι οὗτοι, ὡς ἐμάθομεν κατόπιν, ἐχρησίμευσον πρὸς ἀνάρτησιν ἐπ' αὐτῶν δορῶν ἄρκτων ἐν καιρῷ χειμῶνος καὶ παρεῖχον

οὕτως ἄσυλον εἰς πολλὰς οἰκογενείας. Ἐν ἐκάστη τοιούτου εἰδους καλύβῃ εὐρίσκοντο βαρέλια, ἐνδύματα καὶ πολλὰ ἐργαλεῖα, ἐκτεθειμένα εἰς τὴν ἐπιρροὴν τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου. Οἱ ἐν αὐτοῖς κατοικοῦντες ἄνδρες, γυναῖκες καὶ παιδία προῦκάλουν τὴν ἀθλίαν· τόσῳ ἦσαν ἀκάθαρτοι. Πλὴν καθ' ὅσον ἐπλησιάζον αὐτοὺς συνεπάθουν ὅλον ἐν πρὸς τὰ ὄντα ἐκεῖνα, ἅτινα προέδιδον εὐφύϊαν καὶ εἶχόν τι τὸ ἀειέραστον. Καὶ ἡ φιλοξενία δὲ παρ' αὐτοῖς εἶνε ἀνεπτυγμένη εἰς μέγαν βαθμόν, διότι ἐδέχθησαν ἡμῶς ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ὑστεροβουλίας. Εἰσι δὲ ἀνεπτυγμένοι τὸ πλεῖστον, διότι πολλοὺς εἶδομεν καὶ ἀναγινώσκοντας, μεταξὺ μάλιστα τῶν βιβλίων τῶν διέκρινα τὴν Ἀγίαν Γραφήν ἐν φοινικῇ διαλέκτῳ».

Η ΕΛΠΙΣ

(Ποίημα τοῦ Schiller.)

Πολλὰ καὶ ἐκφραζόμεθα καὶ ὀνειροπολοῦμεν,
περὶ μελλούσης εὐτυχίας
καὶ πάντοτε φαινόμεθα ὅτι ἐπιζητοῦμεν
χρυσοῦν τι τέρμα εὐπραγίας.
Ὁ κόσμος φθίνει διαρκῶς καὶ διαρκῶς ἀνθίζει.
πλὴν πάντοτε ὁ ἄνθρωπος βελτίωσιν ἐλπίζει.

Καὶ οὕτως ἡ ἐλπίς αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν ἐμβάλλει,
αὐτὴ τερπνῶς προσμεριδιᾷ εἰς τὸ παιδρὸν παιδίον,
τὸν νέον δελεάζουσι τὰ μαγικά τῆς κάλλης
οὐδὲ μετὰ τοῦ γέροντος λαμβάνει τὸ μνημεῖον·
διότι, κατερχόμενος εἰς τὴν ψυχρὰν κοιτίδα,
ἐπὶ τοῦ μνήματος αὐτὸς φυτεύει—τὴν ἐλπίδα.

Δὲν εἶνε αὕτη χαροπὴ, ματαία φαντασία,
ἣν τίκτει ὁ ἐγκέφαλος ἀνθρώπων ἀνοήτων,
ἀλλ' ἀναγγέλλεται τρανῶς ἐν μέσῃ τῇ καρδίᾳ
ὅτι ἡμεῖς ἐπλάσθημεν πρὸς ἕτερόν τι κρεῖττον·
καὶ ὅ,τι ἡ ἐνδόμυχος φωνὴ διασαλπίζει,
δὲν ἀπατᾷ τὴν εὐγενὴ ψυχὴν ἥτις ἐλπίζει.

(μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ)

ΣΤΑΜΑΤΙΟΣ Δ. ΒΑΛΒΗΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΕΠΙΣΤΗΜΗ

Ἐν τῷ τελευταίῳ τεύχει τοῦ ἑγκρίτου γαλλικοῦ περιοδικοῦ «Société Botanique de France» εἰς ὃ συμμετέχουσι τῆς συντάξεως οἱ ἀριστοὶ τῶν βοτανικῶν τῆς Γαλλίας καὶ ὅπερ οὐκ ὀλίγας ὑπηρεσίας προσφέρει εἰς τὸ Γαλλικὸν ἔθνος ἐδημοσιεύθη εὐμενὴς Βιβλιοκρισία ὑπὲρ τοῦ ἐσχάτως ἐκδοθέντος ἀρίστου συγγράμματος «Δοκίμιον Γεωργίας» τοῦ καθηγητοῦ κ. Πονηροπούλου, ἣν μεταφέρομεν ἐν μεταφράσει εἰς τὰς στήλας ἡμῶν.

«Δοκίμιον Γεωργίας ὑπὸ Εὐσταθίου Πονηροπούλου, καθηγητοῦ τῆς βοτανικῆς καὶ γεωπονίας ἐν τῷ διδασκαλεῖῳ Ἀθηνῶν. Εἰς τόμος εἰς 8ον de I—XVI καὶ 500 σελ. Ἐν Ἀθήναις 1883.

Ἡ πρόοδος τῆς γεωργίας ἐν τοῖς πεπολιτισμένοις τόποις ἀναλόγως εὐρίσκεται ἀείποτε εἰς εὐθὺν λόγον πρὸς τὴν ὑλικὴν πρόοδον τῶν εἰρημένων τόπων. Ὅθεν αἱ πανταχοῦ γινόμεναι προσπάθειαι πρὸς ἐπίδοσιν τοῦ κλάδου τούτου ἀναγκαιοτάτου, εἰς τὸ ἐμπόριον ἡμῶν θὰ εἶνε παρ' ἡμῖν πάντοτε εὐπρόσδεκτοι. Ἀνέκαθεν δ' αὕτη μετέχει τῆς πρόοδου ταύτης ἀκολουθοῦσα ἐπιμελῶς τὰς διαφόρους βελτιώσεις τὰς ὡς ἀρχὴ τεθείσας ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν καθηγητῶν καὶ προσπαθοῦσα νὰ συμμορφωθῇ ταύταις πρακτικῶς.